

Kopie

Afgeleverd aan: mr. MONDEN Liesbeth

art. 792 Ger. W.

Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

831

Uitgifte

Repertoriumnummer 2021 / 9740
Datum van uitspraak 21 december 2021
Rolnummer 2021/FA/43

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Hof van beroep te Brussel

42ste kamer,
familie zaken

EINDARREST

Aangeboden op
Niet te registreren

INZAKE VAN:

[REDACTED] van Belgische nationaliteit, wonende te 3300 TIENEN,

eerste appellant,

bijgestaan door mr. DARESHOERI Elmeira (ANTWERPEN) loco mr. MONDEN Liesbeth, advocaat te 2800 MECHELEN, Brusselsesteenweg 54,

EN

[REDACTED] van Surinaamse nationaliteit, wonende te 3300

tweede appellant,

bijgestaan door mr. DARESHOERI Elmeira (ANTWERPEN) loco mr. MONDEN Liesbeth, advocaat te 2800 MECHELEN, Brusselsesteenweg 54,

TEGEN:

DE AMBTENAAR BURGERLIJKE STAND van de stad TIENEN, met maatschappelijke zetel te 3300 TIENEN, Grote Markt 27,

geïntimeerde,

vertegenwoordigd door mr. REYGEL Eline (LEUVEN) loco mr. BEELEN Bert, advocaat te 3000 LEUVEN, Justus Lipsiusstraat 24.

* * * * *

Gelet op de stukken van de rechtspleging, inzonderheid:

- het eindvonnis op 12 oktober 2020 op tegenspraak uitgesproken door de familierechtbank van rechtbank van eerste aanleg te Leuven, waarvan partijen geen akte van betekening neerleggen;
- het verzoekschrift tot hoger beroep neergelegd ter griffie op 8 januari 2021 maar slechts ingeschreven op de rol na betaling van de bijdrage Begrotingsfonds op 20 januari 2021, waarbij tijdig hoger beroep werd aangetekend;
- de syntheseconclusie van appellanten neergelegd ter griffie op 22 juni 2021;
- de syntheseconclusie van geïntimeerde neergelegd ter griffie op 29 juli 2021;
- de door partijen neergelegde stukken;
- de door het Openbaar Ministerie neergelegde stukken.

I. VOORGAANDEN

1.

eerste appellant, heeft de Belgische nationaliteit. Hij is sinds ongeveer 15 jaar uit de echt gescheiden en vader van drie uit zijn huwelijk geboren kinderen van thans 24 jaar, 23 jaar en 21 jaar. Hij verklaart na zijn echtscheiding gedurende ongeveer zes jaar te hebben samengewoond met een man (zie proces-verbaal van de terechtzitting).

tweede appellant, heeft de Surinaamse nationaliteit. Hij verklaart zelf geen kinderen te hebben en nooit gehuwd te zijn.

2.

Partijen zouden elkaar hebben leren kennen via Facebook. Op 14 oktober 2018 hebben zij elkaar voor het eerst in het echt ontmoet, toen tweede appellant naar België kwam. Tweede appellant had op 17 september 2018 een visum type C aangevraagd bij de Nederlandse diplomatieke post in Suriname, met als garant eerste appellant, en op 26 september 2018 werd dit visum goedgekeurd voor 90 dagen, van 10 oktober 2018 tot en met 23 januari 2019.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn er geen verdere gegevens over tweede appellant bekend, nu er kennelijk geen aankomstverklaring in België werd ondertekend of overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat deze dienst verklaarde niet te weten waar en wanneer tweede appellant gebruik heeft gemaakt van zijn visum.

3.

Op 7 november 2018 legden appellanten een verklaring af tot wettelijke samenwoning voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Tienen.

De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft de melding van de verklaring in het bevolkingsregister met twee maanden uitgesteld, met het oog op verder onderzoek in verband met de motieven van het aangaan van de wettelijke samenwoning.

De ambtenaar van de burgerlijke stand verzocht de procureur des Konings te Leuven om advies te verstrekken.

Op verzoek van de procureur des Konings werd de melding in het bevolkingsregister verder uitgesteld voor een periode van maximum drie maanden.

Op 3 april 2019 verstrekke de procureur des Konings een negatief advies wat betreft de melding van de wettelijke samenwoning, aangezien het bijkomende onderzoek het vermoeden van schijnwettelijke samenwoning bevestigde.

De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Tienen heeft bij beslissing van 4 april 2019 het advies van de procureur des Konings gevolgd, en zijn beslissing op 5 april 2019 aangetekend verzonden naar appellanten.

Op 30 april 2019 kregen appellanten kennis van de weigering om melding te maken in het bevolkingsregister van de verklaring van wettelijke samenwoning.

Op 6 mei 2019 legden appellanten voor de familierechtbank te Leuven een verzoekschrift op tegenspraak neer waarbij zij verhaal aantekenden tegen de weigeringsbeslissing van geïntimeerde.

II. VONNIS A QUO

Bij het thans bestreden eindvonnis van 12 oktober 2020 heeft de eerste rechter als volgt beslist:

- de rechtbank verklaart de vordering van huidige appellanten ontvankelijk, doch ongegrond.

III. VOORWERP VAN HET HOGER BEROEP

Overeenkomstig hun syntheseconclusie voor het hof vorderen appellanten, met de hervorming van het vonnis *a quo*:

- de beslissing van geïntimeerde van 30 april 2019 tot weigering van de inschrijving van de verklaring van de wettelijke samenwoning te vernietigen en te zeggen voor recht dat geïntimeerde gehouden is om de verklaring wettelijke samenwoning zoals door hen afgelegd op 7 november 2018 te vermelden in de bevolkingsregisters binnen de maand vanaf de uitspraak.

Geïntimeerde vordert het hoger beroep ongegrond te verklaren.

IV. BEOORDELING

1. Aangaande het toepasselijke recht

Overwegende dat eerste appellant de Belgische nationaliteit heeft en tweede appellant de Surinaamse nationaliteit;

Dat het aan het hof toekomt te onderzoeken welk recht toepasselijk is en desgevallend toepassing te maken van de buitenlandse rechtsregels die het IPR aanwijst;

Overwegende dat beide appellanten op het ogenblik van de aanvraag tot verklaring van wettelijke samenwoning hun gemeenschappelijke gewone verblijfplaats in België hadden;

Dat in de voorliggende internationale context overeenkomstig 'Hoofdstuk IV – De relatie van samenleven', artikelen 58-60 WIPR, gelet op de voorgenomen wettelijke samenwoning in België, de artikelen 1476*bis* en 1476*quater* oud BW van toepassing zijn.

2. Ten gronde

2.1. Wettelijke bepalingen en Omzendbrief

2.1.1.

Overwegende dat de wet van 2 juni 2013 in twee specifieke gevallen een uitdrukkelijke wettelijke grondslag heeft ingevoerd voor de verplichting tot weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister – waardoor de voorgenomen wettelijke samenwoning niet tot stand komt – namelijk in geval van schijn-wettelijke samenwoning (artikel 1476*bis* oud BW) en in geval van gedwongen wettelijke samenwoning (artikel 1476*ter* oud BW);

Overwegende dat artikel 1476*bis* oud BW bepaalt:

“Er is geen wettelijke samenwoning wanneer, ondanks de geuite wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende”;

Dat daaruit volgt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand enkel kan – maar ook moet – weigeren de verklaring van wettelijke samenwoning aan te tekenen in het bevolkingsregister – de hypothese van de gedwongen wettelijke samenwoning die *in casu* niet aan de orde is buiten beschouwing gelaten – ingeval de bedoeling van de kandidaat-wettelijk samenwonenden of van een van hen kennelijk, d.w.z. manifest, enkel is om door het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning een verblijfrechtelijk voordeel in België (en bij uitbreiding in de gehele Schengenzone) te verkrijgen.

2.1.2.

Overwegende dat, gelet op de vrijheid van het aangaan van een wettelijke samenwoning, er in beginsel van mag worden uitgegaan dat een door twee personen voorgenomen wettelijke samenwoning beantwoordt aan de normale intentie van de wettelijke samenwoning;

Dat indien de ambtenaar van de burgerlijke stand beslist om de aantekening van de wettelijke samenwoning in de bevolkingsregisters te weigeren, dit dient te gebeuren op grond van een geheel van omstandigheden die met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid aangeven dat de wettelijke samenwoning door minstens een van beide kandidaat-wettelijk samenwonenden wordt afgewend van zijn normale doel;

Overwegende dat het evenwel niet is omdat bepaalde feiten en omstandigheden, afzonderlijk beschouwd, niet tot het bestaan van een schijn-wettelijke samenwoning zouden kunnen doen besluiten, dat zij in hun geheel genomen, in het licht van de concrete situatie, niet zouden kunnen volstaan om aan te nemen dat de voorgenomen wettelijke samenwoning in hoofde van één of zelfs van beide kandidaten er niet op gericht is een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

2.1.3.

Overwegende dat de rechter die dient te oordelen over het verhaal dat wordt aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand om de wettelijke samenwoning aan te tekenen in de bevolkingsregisters, geen administratief toezicht uitoefent op de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, en zijn beoordeling niet beperkt is tot een controle op de wettigheid van deze weigeringsbeslissing, maar dat hij integendeel zijn rechtsmacht over die beslissing volledig uitoefent (vgl. inzake de weigering tot huwelijkssluiting: Cass. 13 april 2007, *T.Fam.* 2007, 172);

Dat bovendien deze rechter deze beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand niet uitsluitend dient te beoordelen in functie van de gegevens zoals die op het ogenblik van de weigering voor de ambtenaar van de burgerlijke stand werden voorgebracht (*in casu* 4 april 2019), maar dat hij integendeel ook rekening kan en moet houden met de hem op regelmatige wijze voorgelegde gegevens die dateren van na deze weigeringsbeslissing of die pas na deze weigeringsbeslissing bekend werden of zijn komen vast te staan (vgl. inzake de weigering tot huwelijkssluiting : Cass. 13 april 2007, aangeh.).

2.1.4.

Overwegende dat in de omzendbrief van de minister van Justitie van 6 september 2013 (*BS* 23 september 2013) als leidraad een lijst van factoren opgesomd worden waarvan een combinatie een ernstige aanduiding kan vormen dat de partijen bij een wettelijke samenwoning slechts een schijnwettelijke samenwoning beogen;

Dat deze lijst – die niet bindend is voor de hoven en rechtbanken – identiek is als de lijst van factoren die in de omzendbrief vermeld worden als mogelijke indicatoren van het voorhanden zijn van een schijnhuwelijk, namelijk:

- partijen verstaan elkaar niet, of kunnen enkel op een gebrekkige wijze met elkaar communiceren, of doen beroep op een tolk;
- partijen hebben elkaar vóór de verklaring van wettelijke samenwoning nooit eerder ontmoet;
- een van de partijen woont duurzaam samen met iemand anders;
- partijen kennen elkaars naam of nationaliteit niet;
- een van de partijen weet niet waar de andere werkt;
- hun verklaringen omtrent de omstandigheden van de ontmoeting lopen manifest uiteen;
- een som geld wordt beloofd bij het aangaan van de wettelijke samenwoning;
- het uitoefenen van prostitutie door één van beiden;
- een van de partijen heeft het recht op gezinshereniging door huwelijk of wettelijke samenwoning reeds geopend voor een of meerdere andere personen;
- een van de partijen heeft reeds een of meer pogingen gedaan om een schijnhuwelijk of een schijnwettelijke samenwoning in België te sluiten;
- een van de partijen is niet geslaagd in alle wettelijke mogelijkheden om zich in België te vestigen;
- het optreden van een tussenpersoon;
- een groot leeftijdsverschil.

2.2.

Overwegende dat al meteen moet worden vastgesteld dat een aanzienlijk aantal van de in de Omzendbrief vermelde indicatoren in hoofde van appellanten niet voorhanden zijn;

Dat er aldus geen enkele aanduiding in het dossier voorkomt dat een van de partijen het recht op gezinshereniging door huwelijk of wettelijke samenwoning reeds geopend zou hebben voor een of meerdere andere personen, noch dat een van de partijen reeds een of meer pogingen gedaan zou hebben om een schijnhuwelijk of een schijnwettelijke samenwoning in België te sluiten;

Dat er evenmin enige aanwijzing is dat een van beide appellanten de prostitutie zou bedrijven, of dat er een tussenpersoon zou zijn opgetreden of dat er aan eerste appellant een som geld zou zijn beloofd voor het aangaan van een wettelijke samenwoning met tweede appellant;

Dat beide appellanten het Nederlands als gemeenschappelijke moedertaal hebben, zoals het hof zelf ook heeft kunnen vaststellen bij de persoonlijke ondervraging van appellanten ter zitting van 30 november 2021.

2.3.

Overwegende dat er in deze zaak nochtans voldoende redenen waren voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Tienen om het advies in te winnen van het Openbaar Ministerie en om vervolgens te weigeren om de wettelijke samenwoning aan te tekenen in de bevolkingsregisters:

- appellanten hebben elkaar voor het eerst fysiek ontmoet op 14 oktober 2018 bij de aankomst van tweede appellant op Schiphol (Nederland) toen hij er toekwam vanuit Suriname, en reeds op 7 november 2018 hetzij nauwelijks 24 dagen later – en dus uitzonderlijk snel – hebben zij reeds een verklaring van wettelijke samenwoning ingediend;
- beide appellanten hebben toegegeven dat hun wettelijke samenwoning beoogde tweede appellant toe te laten in België te kunnen blijven;
- er waren zekere tegenstrijdigheden in de verklaringen van beide appellanten aan de politie;
- eerste appellant had uitdrukkelijk verklaard dat het de bedoeling was van tweede appellant om de kinderen van zijn broer in Suriname, waar hij in Suriname voor zorgde, ook naar België te doen overkomen, en tweede appellant heeft, nadat de politie er hem naar vroeg, toegegeven dat eerste appellant hem heeft voorgesteld om de kinderen van zijn broer ook naar België te doen overkomen om ze hier een beter leven te geven dan in Suriname;
- er is een opvallend leeftijdsverschil tussen appellanten, namelijk van 11 jaar en 9 maanden.

2.4.

Overwegende dat de door de ambtenaar van de burgerlijke stand en door de eerste rechter ingeroepen factoren aldus zeker factoren zijn die bij geïntimeerde de overtuiging hebben kunnen doen ontstaan dat het hier gaat om een schijn-wettelijke samenwoning in de zin van artikel 1476*bis* oud BW;

Dat evenwel, zoals aangehaald, het hof de zaak dient te beoordelen met kennisneming van alle elementen die hem op regelmatige wijze worden voorgelegd, met inbegrip van de feiten en de ontwikkelingen die zich hebben voorgedaan sinds de weigeringsbeslissing van 4 april 2019, dit is intussen meer dan twee jaar en acht maanden geleden.

2.5.

Overwegende dat tegenover de door de ambtenaar van de burgerlijke stand en door de eerste rechter in aanmerking genomen elementen staat dat voldoende blijkt uit de verklaringen van appellanten zoals nog bevestigd ter zitting op 30 november 2021, dat appellanten – nog steeds – samenwonen in de woning van eerste appellant te Tienen, [REDACTED] en dit thans ononderbroken sinds oktober 2018, dit is thans sinds meer dan drie jaar, wat een behoorlijk lange periode is;

Dat bovendien uit de door appellanten neergelegde stukken en foto's en uit hun eensluidende verklaringen ter zitting van 30 november 2021 voldoende blijkt dat zij met elkaar een langdurige relatie onderhouden, ook al is het hof er zich van bewust dat de betrokkenen zelf kunnen beslissen welke foto's zij al dan niet laten zien en welke informatie zij zelf bewust over hun relatie naar buiten brengen;

Overwegende voorts dat het tussen appellanten bestaande – niet onbelangrijke – leeftijdsverschil van elf jaar en negen maanden, gelet op de concrete omstandigheden van de zaak zoals hierboven weergegeven, geen overtuigende aanduiding geeft van het ontbreken van een daadwerkelijke levensgemeenschap tussen hen.

2.6.

Overwegende dat geïntimeerde verder opwerpt dat eerste appellant in zijn verklaring aan de politie op 26 januari 2019 spontaan verklaarde dat de twee minderjarige kinderen van de broer van tweede appellant bij diens ouders in Suriname wonen en dat het de bedoeling van appellanten was dat tweede appellant deze kinderen ten laste zal nemen aangezien de ouders het financieel moeilijk hebben, dat het de bedoeling is dat deze kinderen “op zijn naam komen” en dan vervolgens naar België komen, en dat de ouders en de broer hiermee akkoord gaan omdat ze weten dat de kinderen dan in goede handen zijn (zie proces-verbaal in dossier van het Openbaar Ministerie);

Overwegende dat dienaangaande door het hof ondervraagd op de zitting van 30 november 2021 eerste appellant zijn oorspronkelijke verklaring afzwakte en verklaarde dat, als er een kans daarvoor is, hij zou willen dat deze kinderen erbij zijn op het feest dat appellanten in België zullen houden (bij een mogelijke toekomstige huwelijkssluiting) (zie proces-verbaal van de terechtzitting);

Dat de tweede appellant dienaangaande ondervraagd op de zitting van 30 november 2021 verklaarde dat het niet aan hem is om te bepalen of zijn neefje en nichtje (van thans 10 en 13 jaar) bij hem in België zouden komen wonen, maar dat hij hen er graag bij zou hebben op hun toekomstig huwelijksfeest, samen met zijn moeder en vader, maar dat hij niet kan weten wat er nadien met hen zou gebeuren (zie proces-verbaal van de terechtzitting), met andere woorden of zij na het huwelijksfeest al dan niet terug naar Suriname zouden gaan;

Dat de tweede appellant verder preciseerde dat deze kinderen thans door zijn vader en moeder (dus de grootouders) worden opgevoed, dat zijn broer ze niet kan opvoeden omdat hij nu een andere vrouw heeft die dat niet wil, en dat ook hun moeder ze niet kan opvoeden omdat die een nieuwe man heeft die dat niet wil (zie proces-verbaal van de terechtzitting);

Overwegende dat het duidelijk is dat appellanten thans hun oorspronkelijke gemeenschappelijke bedoeling wat afzwakken, wel wetende dat dit bij het oorspronkelijke negatieve advies van de procureur des Konings, de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en de beoordeling door de eerste rechter een niet onbelangrijke gevoelige factor was.

2.7.

Overwegende dat het ongetwijfeld zo is dat door het aangaan van een wettelijke samenwoning tweede appellant op Belgisch grondgebied zal kunnen blijven en op termijn een geldige verblijfstitel voor België (en bij uitbreiding voor de hele Schengenzone) zal kunnen verkrijgen, en dat appellanten met het aangaan van een wettelijke samenwoning dat verblijfsrechtelijke voordeel voor tweede appellant uitdrukkelijk beogen, en dat zij aanvankelijk zeker ook de bedoeling hadden om het neefje en nichtje van tweede appellant te doen overkomen naar België om bij hen in te trekken, maar dat beide gegevens op zich onvoldoende zijn om te besluiten dat de bedoeling van tweede appellant manifest enkel en alleen gericht is op het verkrijgen van dit verblijfsrechtelijke voordeel voor hem zelf en nadien ook een verblijfsrecht te verkrijgen voor zijn neefje en nichtje;

Dat op het ogenblik waarop het hof uitspraak moet doen, niet vaststaat dat appellanten, buiten het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor tweede appellant en het later mogelijks verkrijgen van een verblijfsrecht voor het neefje en nichtje van tweede appellant, geen andere doelstelling hadden en hebben, namelijk het kunnen bestendigen van hun partnerrelatie en van de levensgemeenschap die zij beoogden en beogen tot stand te brengen.

2.8

Overwegende dat hoewel het zelfs meerdere jaren ononderbroken met elkaar samenwonen geen absolute reden is om uit te sluiten dat de betrokkenen een schijn-wettelijke samenwoning wensen aan te gaan met uitsluitende bedoeling om voor een van hen een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aangezien het gedurende een langere periode onder één dak samenwonen nog iets helemaal anders is dan het vormen van een bestendige levensgemeenschap, het hof in deze zaak, in het licht van al hetgeen voorafgaat, van oordeel is dat er op het ogenblik waarop het moet oordelen onvoldoende bewijs voorligt dat appellanten met hun voorgenomen wettelijke samenwoning niet een bestendige levensgemeenschap met elkaar beogen uit te bouwen en het hun enige bedoeling zou zijn om door het aangaan van een wettelijke samenwoning aan tweede appellant een verblijfstitel op Belgisch grondgebied te bezorgen.

2.9.

Overwegende dat nu niet blijkt dat (een van) de kandidaat-wettelijk samenwonenden met het aangaan van een wettelijke samenwoning uitsluitend beoogt een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen, het hof niet verder dient in te gaan op de andere door de partijen opgeworpen kwesties, nu dit gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 147^obis oud BW niet tot een andere beslissing kan leiden.

2.10. Conclusie

Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het hoger beroep en de oorspronkelijke vordering van appellanten gegrond zijn.

3. Aangaande de gerechtskosten

3.1. Stelling van de partijen

Appellanten vorderen geïntimeerde te veroordelen tot de kosten van het geding, met inbegrip van de kosten van dagvaarding van € 255,73, rolrechten hoger beroep van € 210 en de rechtsplegingsvergoeding van € 1.440 per aanleg.

Geïntimeerde vordert appellanten te veroordelen in de gerechtskosten, begroot op de rechtsplegingsvergoeding in eerste aanleg van € 1.440 en in hoger beroep van € 1.560. In ondergeschikte orde vordert geïntimeerde de vordering van appellanten om hem te veroordelen in de gerechtskosten af te wijzen, dan wel de rechtsplegingsvergoeding te herleiden tot het minimumbedrag voor niet in geld waardeerbare zaken (zie ook proces-verbaal van de terechtzitting), dit onder meer omwille van het feit dat de hervormende beslissing van het hof dan genomen zou worden op basis van nieuwe feiten, nieuwe stukken die oorspronkelijk niet werden meegedeeld, en een nieuwe vaststelling.

3.2. Beoordeling

3.2.1.

Overwegende dat de eerste rechter appellanten als in deze aanleg verliezende partij veroordeeld heeft in de kosten van het geding, aan de zijde van geïntimeerde begroot op een rechtsplegingsvergoeding van € 1.440;

Overwegende dat nu de vordering van appellanten gegrond is, en hun hoger beroep gegrond is, geïntimeerde overeenkomstig artikel 1017, eerste lid Ger.W. veroordeeld dient te worden tot de gerechtskosten van eerste aanleg en die van het hoger beroep.

3.2.2.

Overwegende dat het Grondwettelijk Hof bij arrest nr. 132/2013 van 26 september 2013 voor recht gezegd heeft dat artikel 1022 Ger.W. de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt in zoverre een rechtsplegingsvergoeding ten laste van de ambtenaar van de burgerlijke stand kan worden gelegd ingeval hij in het ongelijk wordt gesteld in een op grond van artikel 167 oud BW (= verhaal tegen weigering huwelijksluiting wegens schijnhuwelijk) ingesteld verhaal tegen zijn weigeringsbeslissing om een huwelijk te voltrekken;

Overwegende dat ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof artikel 1022 Ger.W. niet meer toegepast kon worden om de ambtenaar van de burgerlijke stand tot een rechtsplegingsvergoeding te veroordelen in een zaak van verhaal op grond van artikel 167 oud BW, en bij uitbreiding, van verhaal op grond van artikel 1476^{quater}, laatste lid oud BW;

Overwegende evenwel dat het Grondwettelijk Hof bij drie arresten van 21 mei 2015 (nrs. 68/2015; 69/2015; 70/2015) zijn vroegere rechtspraak heeft verlaten krachtens dewelke de overheid bij verlies van het geding niet kon worden veroordeeld tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding aan de winnende partij;

Dat ingevolge deze recentere rechtspraak van het Grondwettelijk Hof artikel 1022 Ger.W. door de hoven en rechtbanken opnieuw toegepast kan en moet worden om de ambtenaar van de burgerlijke stand tot een rechtsplegingsvergoeding te veroordelen als hij verliezende partij is in een zaak van verhaal op grond van artikel 167 oud BW respectievelijk – zoals *in casu* – op grond van artikel 1476*quater*, laatste lid oud BW;

Overwegende dat gelet op het feit dat de uiteindelijke beslissing van het hof enkel gesteund wordt op de evolutie van de zaak sinds de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 4 april 2019, en diens weigeringsbeslissing op het ogenblik dat zij genomen werd niet kennelijk onredelijk was, wel integendeel, het bijzonder onredelijk zou zijn om hem thans te veroordelen tot een rechtsplegingsvergoeding aan het basisbedrag voor niet in geld waardeerbare zaken;

Dat immers de ambtenaar van de burgerlijke stand in deze op het ogenblik dat hij diende te oordelen (4 april 2019) niet anders kon dan te beslissen tot weigering om melding te maken van de wettelijke samenwoning van appellanten in de bevolkingsregisters;

Dat het ook niet de bedoeling kan zijn om de ambtenaar van de burgerlijke stand te Tienen door het opleggen van een hoge rechtsplegingsvergoeding in eerste aanleg en in hoger beroep onrechtstreeks te ontmoedigen om in het vervolg de aanvragen voor het melding maken van een wettelijke samenwoning in de bevolkingsregisters minder secuur na te trekken;

Overwegende dat er dan ook reden is om de rechtsplegingsvergoeding te bepalen op het minimumbedrag voor niet in geld waardeerbare zaken, dit is (sinds 1 juni 2016) geïndexeerd € 90 in eerste aanleg, en in hoger beroep thans geïndexeerd op € 97,50.

3.2.3.

Overwegende dat appellanten hun oorspronkelijke vordering tegen geïntimeerde krachtens artikel 1253*ter*/4, § 2, eerste lid *in initio* Ger.W. hebben ingesteld bij verzoekschrift op tegenspraak, zodat in tegenstelling tot wat zij in hun syntheseconclusie voorhouden, zij geen kosten van dagvaarding hebben gemaakt.

OM DEZE REDENEN

HET HOF, 42ste kamer (familiekamer),

Rechtsprekend na tegenspraak;

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 betreffende het taalgebruik in gerechtszaken;

Gehoord D. Cordemans, substituut- procureur- generaal, in haar advies gegeven ter zitting van 30 november 2021;

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk, en gegrond;

Dienvolgens:

Hervormt het bestreden vonnis, behoudens in zoverre het de oorspronkelijke vordering van appellanten ontvankelijk verklaart;

Opnieuw rechtsprekend voor het overige:

Verklaart de oorspronkelijke vordering van appellanten gegrond;

Zegt voor recht dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Tienen melding in de bevolkingsregisters dient te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning die de heer [REDACTED] geboren te Tienen op 30 januari 1973, en de heer [REDACTED] geboren te Paramaribo (Suriname) op 7 november 1984 aflegden, op het eerste schriftelijke verzoek daartoe van appellanten nadat huidig arrest in kracht van gewijsde zal zijn getreden en voor zover appellanten aan alle overige wettelijke vereisten voor de wettelijke samenwoning, zowel op materieelrechtelijk vlak als op formeelrechtelijk vlak, hebben voldaan;

Veroordeelt geïntimeerde in de gerechtskosten van eerste aanleg en van het hoger beroep, te begroten:

- aan de zijde van appellanten op **165 euro** rolrecht eerste aanleg (voor zover zij het bewijs bijbrengen dat zij dat rolrecht daadwerkelijk betaald hebben aan de FOD Financiën) + **40 euro** bijdrage Begrotingsfonds eerste aanleg + **90 euro** rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg + **20 euro** bijdrage Begrotingsfonds hoger beroep + **97,50 euro** rechtsplegingsvergoeding hoger beroep;
- aan de zijde van geïntimeerde op nul euro.

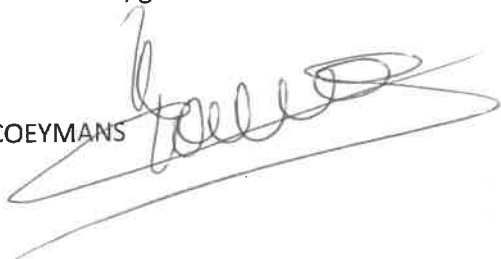
Veroordeelt overeenkomstig artikel 269/2 van het Wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten geïntimeerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Tienen tot betaling aan de Belgische Staat, FOD Financiën, van het rolrecht hoger beroep ten bedrage van **400 euro**.

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare terechtzitting van de 42ste kamer, familiekamer van het Hof van Beroep te Brussel op **21 DECEMBER 2021**.

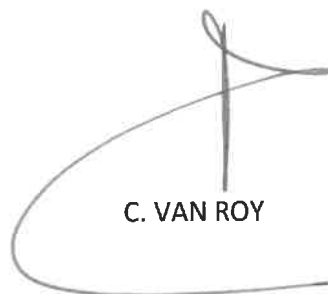
Waar aanwezig waren:

P. SENAËVE, voorzitter,
V. AELBRECHT, raadsheer,
C. VAN ROY, raadsheer,
H. COEYMANS, griffier.

H. COEYMANS

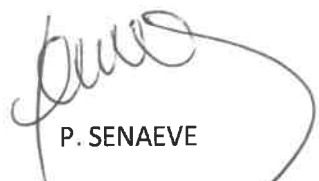

C. VAN ROY

V. AELBRECHT

P. SENAËVE